

בבית המשפט העליון

בר"ש 8042/18

לפני : כבוד השופט מ' מזוז

המערער : פלוני

נגד

המשיבה : ועדת האתיקה של לשכת עורכי-הדין, מחוז דרום

בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי
בירושלים (השופט ע' שחם) מיום 21.10.2018 בעב"י 63188-
02-18

בשם המבקש : עו"ד אורון ברק

החלטה

1. בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט ע' שחם) מיום 21.10.2018 בעב"י 63188-02-18, אשר קיבל בחלקו ערעור שהגיש המבקש על פסק דינו של בית הדין המשמעתי הארצי של לשכת עורכי הדין מיום 10.1.2018 בבד"א 48/17, אשר דחה את ערעורו של המבקש על הכרעת דינו ועל גזר דינו של בית הדין המשמעתי המחוזי מיום 14.7.2016 ומיום 22.1.2017 בהתאמה, בבד"מ 26/13. לצד בקשת רשות הערעור הוגשה גם בקשה לעיכוב ביצוע ובקשות נוספות.

2. נגד המבקש הוגש כתב קובלנה לבית הדין המשמעתי המחוזי של לשכת עורכי הדין מחוז דרום (להלן: בית הדין המשמעתי המחוזי), המייחס לו עבירות של התנהגות שאינה הולמת את מקצוע עריכת הדין, פגיעה בכבוד המקצוע, וקבלת שכר טרחה שלא בכסף. על פי הנטען בכתב הקובלנה, בחודש פברואר בשנת 2009, חתם המבקש אשר

יציג את המתלוננים – אישה וגבר (להלן: המתלוננים, המתלוננת) – בהליכים שונים, על הסכם שכר טרחה עם המתלוננת, אשר במסגרתו התחייבה האחרונה להעביר את הרכב שבבעלותה למבקש, לצורך מכירתו והעברת התמורה שתקבל למבקש כשכר טרחתו. עוד נטען כי לאחר שהמבקש קיבל את הרכב לרשותו, הוא עשה בו שימוש בעצמו או על ידי אחרים, תוך שהוא עובר עבירות תנועה וחנייה, וכי למרות שנדרש לעשות זאת – הוא לא שילם את הקנסות ואת החובות שהוטלו בגין העבירות שעבר, וסירב להחזיר את הרכב למתלוננים.

3. ביום 14.7.2016 הורשע המבקש בעבירות המיוחסות לו בכתב הקובלנה. בהכרעת דינו, קבע בין היתר בית הדין המחוזי כי יש לתת אמון מלא בעדות המתלוננים לפיה הרכב היה בבעלות המבקש ובשימוש, וכי בכך עבר המבקש על כלל 9(א) לכללי לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית), התשמ"ו-1986, האוסר על עורך דין לקבל שכר טרחה בעד עבודתו המקצועית אלא בכסף. כן נקבע כי גם אם בשלב הראשון הייתה הסכמה כי המבקש ישמש מעין שלוח לצורך מכירת הרכב, הרי שנוכח התקופה הממושכת בה הרכב הוחזק אצל המבקש, כשהוא מודע לשעבוד שרובץ עליו ומונע את מכירתו, נשללת טענתו לפיה הוא קיבל את הרכב לצורך מכירתו. כן נקבע כי התנהלותו של המבקש ביחסיו עם המתלוננים, מבססת עבירות של התנהגות שאינה הולמת את מקצוע ערכית הדין, וכן פגיעה בכבוד המקצוע. כמו כן, הוער כי בית הדין המחוזי ראה בחומרה יתרה את התעלמות המבקש מפסק דינו של בית משפט השלום בראשון לציון מיום 1.7.2013 אשר חייב אותו להשיב את הרכב לאלתר לידי בא-כוח המתלוננים (להלן: פסק דינו של בית משפט השלום).

4. ביום 22.1.2017 גזר בית הדין המשמעתי המחוזי על המבקש עונש השעיה בפועל לתקופה של 3 חודשים, השעיה מותנת, וכן הוצאות לטובת לשכת עורכי הדין. מחד גיסא, ניתן משקל בגזר הדין בין היתר לחומרת העבירות, לעברו המשמעתי של המבקש ולכך שאין עסקינן במעידה חד פעמית של המבקש; ומאידך גיסא, ניתן משקל לנסיבותיו האישיות של המבקש, לכך שהעבירות בוצעו לפני זמן רב בעת שעברו המשמעתי של המבקש היה נקי, ולנסיבות ביצוע העבירות.

5. המבקש ערער על הכרעת הדין ועל גזר הדין לבית הדין המשמעתי הארצי של לשכת עורכי הדין (להלן: בית הדין המשמעתי הארצי).

6. בית הדין המשמעתי הארצי דחה פה אחד את ערעורו של המבקש על הכרעת הדין, ודחה ברוב דעות את ערעורו של המבקש על גזר הדין. לגבי הכרעת הדין, נקבע כי היא נומקה היטב תוך ניתוח הראיות שבאו בפני בית הדין המשמעתי המחוזי ותוך התייחסות יסודית לכלל הטענות שנטענו. לפיכך, נקבע כי אין עסקינן באחד מן המקרים החריגים בהם עשויה לקום הצדקה להתערבות בממצאים עובדתיים. לגבי גזר הדין, נקבע בין היתר כי העונש שהוטל על המבקש אינו מופרז בנסיבות העניין ובמיוחד לנוכח התנהלותו של המבקש לאורך זמן, אשר התבטאה בהתעלמותו מפסק דינו של בית משפט השלום ובהתנערותו לתקופה ממושכת מחיובי הקנסות שריחפו מעל ראשה של המתלוננת. יוער כי דעת המיעוט סברה כי יש מקום להמיר את עונש ההשעיה בפועל בהחמרה של העונש המותנה, וזאת בין היתר לנוכח התנהלותם של המתלוננים אשר אינה נקיה מספקות, לנוכח נסיבותיו האישיות של המבקש, לנוכח חלוף הזמן מיום תחילת ביצוע העבירות, וכן לנוכח העובדה כי המקרה הנוכחי קדם מבחינה כרונולוגית לעבירות האחרות שבהן הורשע המבקש.

7. המבקש ערער על פסק דינו של בית הדין המשמעתי הארצי לבית המשפט המחוזי בירושלים, אשר דחה את ערעורו של המבקש על הכרעת הדין, וקיבל בחלקו את ערעורו של המבקש על גזר הדין. לגבי הכרעת הדין, נקבע בין היתר כי אין בידי המבקש טענה של ממש העשויה להצדיק התערבות בעבירות בהן הורשע. לגבי גזר הדין, נקבע בין היתר כי יש מקום למיתון מסוים בעונשו של המבקש, הואיל וגזר הדין שניתן בבית הדין המשמעתי המחוזי התבסס, כעניין שאינו צדדי, על נושא אי ביצוע פסק דינו של בית משפט השלום על ידי המבקש, החורג מן הנטען בכתב הקובלנה, בעוד שקיים ספק האם ניתנה למבקש הזדמנות הולמת להתגונן מפני טענה זו. אי לכך, נקבע כי יש להפחית מעונש ההשעיה בפועל שהושת על המבקש, כך שהוא יועמד על תקופה של 2 חודשים.

8. מכאן בקשת רשות הערעור שלפני, בה בין היתר שב וטוען המבקש נגד קביעותיו העובדתיות של בית הדין המחוזי, ונגד חומרת העונש שהוטל עליו.

9. לאחר העיון בבקשה הגעתי למסקנה כי דין בקשת רשות הערעור להידחות. כידוע, בקשות רשות ערעור הנוגעות להליכים משמעתיים של לשכת עורכי הדין מגיעות לבית משפט זה לאחר שנבחנו לפני שלוש ערכאות ("גלגול רביעי"). בהתאם, רשות ערעור במקרים מעין אלה ניתנת במשורה, בגדרי "מהדורה מחמירה" של הלכת חניון חיפה הידועה, כדבריו של השופט רובינשטיין בבר"ש 1958/09 ע"ד ברי נ' הועד

המחוזי של לשכת עוה"ד בתל אביב, פסקה ז (10.5.2009). בענייננו, ברי כי לא מתעוררת כל שאלה כאמור ומכאן שדין הבקשה להידחות.

10. אשר על כן, הבקשה נדחית, וממילא הבקשה לעיכוב ביצוע והבקשות הנוספות שהוגשו בגינה מתייתרות. המבקש יישא בהוצאות לטובת אוצר המדינה בסך 3,000 ₪.

ניתנה היום, י"ב בכסלו התשע"ט (20.11.2018).

ש ו פ ט